

Performanță și excelență

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"

Bd. C.D. Loga, Nr.37, 300020, Timișoara, Timiș | Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094 | CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

100 DE ANI DE ÎNVĂȚĂMÂNT
ÎN LIMBA ROMÂNĂ

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
PRIMUL LICEU CU PREDARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DIN CAPITALA BANATULUI

REVISTA
LOGARITM

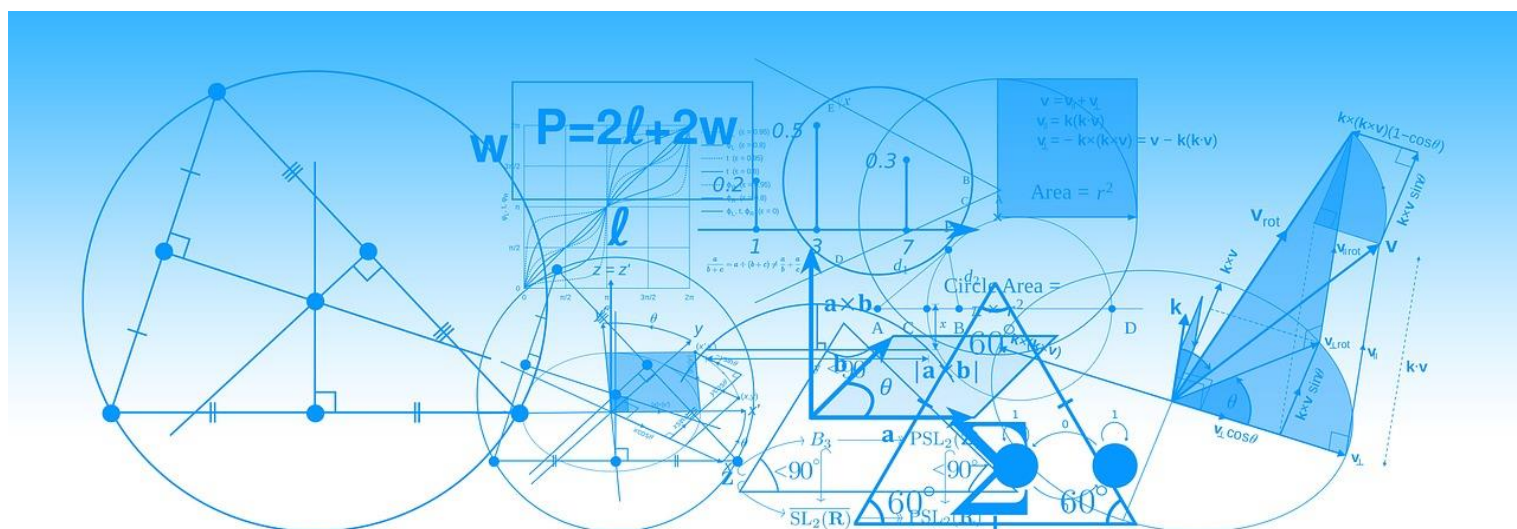
Semestrul al II-lea

Nr. 2,
An școlar 2021-2022

CUPRINS

<u>Cornul lui Gabriel – Când matematica devine paradoxală</u>	4
<u>Mihail Lermontov, <i>Demonul</i></u>	6
<u>Viata</u>	9
<u>Gravitația omului</u>	11
<u>Papagalul</u>	14
<u>O mulțime de oameni</u>	15
<u>De veghe în lanul de secară, J.D. Salinger</u>	18

Nr. 2/ An școlar 2021-2022

Cornul lui Gabriel – Când matematica devine paradoxală

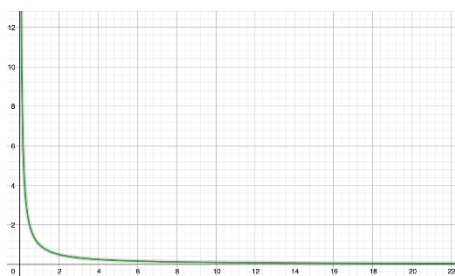
Arie infinită și volum finit?

O parte interesantă și captivantă a matematicii constă în descoperirea graficelor mai multor funcții. În spatele unor polinoame sau unor logaritmi putem descoperi figuri și contururi cu adevărat fascinante. De la inimioare la elipse, matematica ascunde multe... acum vom descoperi un paradox fascinant: cornul lui Gabriel.

Notă: Denumirea figurii ce va fi discutată mai jos nu are niciun substrat matematic sau științific. Se face referire la figura biblică a arhanghelului Gabriel, cel care apare adesea cu un instrument asemănător unui corn prin care

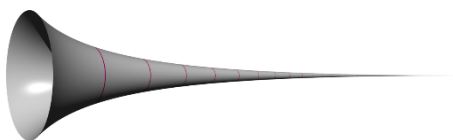
sufală spre a vesti oamenii Judecata de Apoi. Spre a face conexiunea cu lumea științifică, unele surse numesc figura drept Trompeta lui Torricelli, fizician italian care a studiat pentru prima dată acest aspect interesant.

Punctul de plecare îl constituie schițarea graficului pentru funcția $f(x)=1/x$

Se observa asimptota $y=0$ pe care o are funcția spre infinit. Acest fapt s-ar transpune în limbaj natural prin faptul că graficul se apropie tot mai mult de Ox pentru x crescând spre infinit, dar nu va lua niciodată valoarea 0.

Pentru a obține *cornul* va trebui să ne imaginăm acest grafic rotindu-se în jurul axei Ox și printr-o rotație totală vom obține un corp geometric sub forma instrumentului muzical menționat.

Acest corp poartă denumirea de solid de revoluție, iar tehnicile matematice moderne ne oferă o formulă facilă de calcul:

$$V = \pi \int_1^{\infty} (1/x)^2 dx$$

$$V = \pi(1 - 1/a)$$

Această formulă ne oferă de fapt formula pentru volumul unei secțiuni din cornul desenat mai sus. Secțiunea respectivă va fi de fapt un trunchi de con cu o înălțime de a .

Cornul a fost construit prin răsucirea întregului grafic al funcției, deci vom avea un număr infinit de trunchiuri de conuri, deci vom putea considera că vom avea un singur trunchi de con, cu a tinzând la infinit. Astfel, vom obține:

$$V = \pi$$

Se observă așadar că volumul este finit.

Considerând acum aria cornului, vom apele încă o dată la formulele moderne de calcul și vom obține că

$$A = 2\pi \int_1^{\infty} 1/x dx$$

Din câteva calcule rapide se poate observa că

$$A > 2\pi \ln x$$

$$A > 2\pi \ln a$$

Din nou, această arie este pentru trunchiuri de con de înălțime a . Procedând analog, considerăm din nou întregul corn un trunchi de con cu înălțimea de a , cu a tinzând la infinit, obținem

$$A = \infty$$

Așadar, observăm că aria este infinită!

Pașii urmăți sunt corecți și relațiile obținute sunt corecte de asemenea. Rezultatul în sine pare paradoxal, dar este cât se poate de real! Cornul lui Gabriel este un paradox veridic.

Matematica ascunde multe astfel de mistere. Lăsăm deschisă invitația de a le descoperi!

Graficul funcției f a fost realizat în programul Geogebra, iar imaginea corpului de revoluție a fost preluată de la RokerHRO

Marta Traleş
Clasa a XII-a MI2

*„Poezia este creația ritmică a frumuseții în
cuvinte.”
-Edgar Allan Poe-*

Mihail Lermontov- Demonul

*Mă jur pe-ntâia zi a firii,
 Mă jur pe ultimul-i azur,
 Pe blestemul nelegiurii ,
 Pe veșnic adevăr mă jur.
 Mă jur pe chinul prabușirii,
 Pe sacral biruinței dor ;
 Mă jur pe clipa întâlnirii,
 Pe-amenințarea despărțirii,
 Pe visul meu nepiritor
 Mă jur pe duhuri , pe
 înfrângeri,
 Pe goana lor din loc în loc,
 Mă jur pe veghetorii îngeri,
 Vrajmași cu paloșe de foc ;
 Mă jur pe iad ,pe cer ,pe fire,
 Pe tine jur ,ca să-mi rămâi,
 Mă jur pe ultima-ți privire,
 Mă jur pe lacrima-mi dintâi,
 Pe răsuflarea-ți ce-n tăcere
 Revarsa-al buzelor prinos,
 Pe părul lung și mătășos,
 Pe fericire și durere,
 Pe dragostea ce-ți port duios ;
 Mă jur să fug de răzbunare,
 Mă jur să nu mai fiu trușă ;
 De azi din lume va dispărea
 Cel ce-i al răului făptaș ;
 Vreau să mă rog ,vreau să
 iubesc,
 În bine iar să cred voiesc.
 Cu lacrimi de căință-alerg,
 Vrând de pe fruntea mea să
 șterg
 Stigmatul flăcării divine –
 Să fie vrednică de tine,
 Și tot ce-i viu, nestingerit
 Va înflori, de rău lipsit !
 O,crede-ma :sunt primul care
 Te-a prețuit și te-a-nțeles ;
 Și-am pus puterea-mi la
 picioare*

*Și drept icoana te-am ales
 Dă-mi dragostea ce se -nfiripă,
 Dau nemurirea mea pe-o clipă ;
 Tamara , crede-mi sfântul țel :
 Că-n dragoste ,precum și-n ură,
 Eu sunt statornic, eu nu-nșel !
 Eu ,fiul hăurilor reci ,
 Spre stele te-oi purta de mână ;
 Vei fi pe univers stăpână ,
 Și draga mea vei fi pe veci ;
 Privi-vei lumea de departe ,
 Neîncercând compătimiri ,
 Pământul – fără fericire
 Și frumusețe , fără moarte –
 Pe care-i crima și tortura,
 Pe care nici un suflet nu-i
 Să-și ducă, fără teamă , ura,
 Ori subreda iubire-a lui.
 Dar poate tu nu știi ce-
 nseamnă
 Iubirea unui muritor ?
 E-al tânărului sânge zbor,
 O zi-nsorită-n rece toamnă.
 Cine înfruntă despartirea,
 Ispita unui chip frumos,
 Ori plictiseala ,istovirea ,
 Și visul van și mincinos ?
 Nu ! Află :nu ți-e dat de soartă,
 Prietenă,ca pașnic stând ,
 Tu să te ofilești curând
 Ca jertfă-a pizmelor de rând;
 În lumea-ți strâmtă și deșartă ,
 Între nepăsători , mișei ,
 Speranțe sterpe , teamă vie ,
 Tu , între ziduri reci și moarte ,
 Cercând al patimilor greu
 Ai să te stingi , în rugi mereu ,
 Deopotrivă de departe
 De oameni și de Dumnezeu
 O , nu !Tu ,splendidă ființă ,
 O altfel de osândă ai ;
 Te-așteaptă-o alta suferință ,
 Și altfel de-ncântări și trai;
 Tu lasă vechile dorinți ,
 Și lumea , sorții ei meschine ;*

*În schimb am să-ți deschid
 depline
 Și neștiute cunoștințe;
 Iar duhurile mele ,toate ,
 Smerite te-or slăvi atunci ,
 Și slujitoare fermecate
 Vor aștepta să dai porunci ;
 Luceafărului eu cununa
 Smulgând-o ți-o voi da în dar,
 Și roua ce-oglindește luna
 Pe-a ta cunună-am să presar;
 Ți-oi făuri o cingătoare ,
 Din asfințit fâșii rupând ,
 Și tot văzduhul străbătând
 Le-oi adăpa cu-arome rare ;
 Cu melodii a ta ureche
 Neconținut o voi vrăji ;
 Din nestemate-ți voi zidi
 Palate fără de pereche ;
 Oi cufunda în mări , ca vântul ,
 Voi sageta spre stele-n zbor ,
 Ți-oi dărui întreg pământul-
 Iubeste-mă !...*

.....

Fiind adesea considerat un veritabil corespondent al Luceafărului eminescian în literatura universală, **Demonul** lui Lermontov este o operă literară cu o greutate culturală impresionantă.

Un aspect cu adevărat fascinant este legat chiar de procesul genetic al acestui poem, mai exact, vârsta la care poetul îl concepe, vârsta de 15 ani. Deși aparent timpurie, vârsta trădează o puternică și matură cunoaștere și trăire a profunzimii chinuitoare a unei iubiri imposibile. Versurile ilustrează figura biblică a

Nr. 2/ An școlar 2021-2022

îngerului căzut. Acesta e dispus să săvârșească diverse sacrificii, face promisiuni și jurăminte, toate acestea pentru a cunoaște împlinirea iubirii. Pentru o veridicitate aprofundată, poemul realizează multiple conexiuni cu universul divin și izgonirea demonului din acesta.

Iubirea neîmplinită a demonului se îndreaptă către Tamara, o simplă muritoare. Analizând poemul, Tamara devine exponentul omului comun. Condiția fetei în raport cu demonul, nu îl împiedică pe acesta din a-și exprima dorințele și din a-și exprima ambiția de a-și îndrepta greșelile spre a-și schimba statutul și de a redeveni înger. Demonul își duce jurămintele și cuvintele atât de departe încât ajunge să considere supremația fetei în raport cu forța divină.

Precum încercările persuasive ale Luceafărului, și Demonul îi expune fetei caracterul înșelător și finit al lumii în care trăiește aceasta. Astfel, se conturează cele două sfere existențiale ce se situează în antiteză și nu pot garanta exponenților săi o coexistență armonioasă. Deși inițial susține că și-ar da existența pentru o clipă, Demonul îi promite fetei eternitatea în schimbul transcenderii fetei în lumea lui.

Insistențele Demonului și lipsa răspunsului fetei conduc poemul spre un final ce redă disperarea Demonului, disperare însoțită însă de un element surpriză. Demonul își exprimă

de această dată și intențiile mai puțin pure, mai puțin dictate de iubire. Toate dedicațiile pentru Tamara iau acum aspectul planului inițial al Demonului, planului de a stăpâni lumea într-o zi. Fata pare să devină doar un mecanism parșiv prin care

Demonul urmărește să își redobândească statutul. Promisiunile îngerului căzut devin macabre, prezentând smulgerea coroanei de la Luceafăr și o presupusă supremație a fetei peste univers în compania Demonului.

Toate aceste jurăminte și promisiuni se încheie într-o notă imperativă, printr-o ultimă exprimare dură a disperării Demonului: "Iubește-mă".

Realizând o imagine captivantă a personajului biblic și exploatăndu-i ingenios caracterul de exponent al unei alte lumi, Mikhail Lermontov redă impresionant trăirile și etapele unei iubiri neîmplinite, transmițând totodată mesaje filosofice clare, constituind astfel o operă lirică ce întrește elegant sfera creațiilor literare de excepție.

Marta Traleş

Clasa a XII-a MI2

*„Averea cea mai de preț este viața, și viața,
vă rog să mă credeți, nu atârnă decât de
un fir de păr.”*

-Alexandre Dumas-

Viața

Viață. Un cuvânt atât de simplu, format doar din cinci litere, care poate însemna atât de mult.

Cred că viața se aseamănă cu un pix. De-a lungul timpului cerneala acestuia se împutinează, iar în viață pe măsură ce înaintăm în vârstă ne apropiem și mai mult de un sfârșit, unul inevitabil. Un pix este utilizat zilnic și devine din ce în ce mai uzat, fiind folosit atât de des. El nu va mai avea aceleași calități ca atunci când era nou. Așa se întâmplă și cu noi. De-a lungul vremii pierdem abilitățile pe care le-am avut odată. Ne schimbăm, îmbătrânim. Factorul care influențează acest lucru este timpul. Timpul care ni se scurge printre degete. Timpul care ne transformă. Timpul pe care îl pierdem. Timpul care este cel mai mare dușman al omului.

După ce se termină pasta pixului, îl aruncăm, dar nu uităm. Nu uităm cât de mult am scris cu el, cât de mult ne-a ajutat și cât de multe calități avea acesta. Asta e tot ce a rămas în urma lui. Exact așa este și în viață. Nu puteam să fugim de moarte, dar putem lăsa ceva bun. Ceva de care cineva să își amintească. Ceva special. Ceva important. De aceea, trebuie să ne străduim să facem o diferență în lupta cu timpul și în așteptarea sfârșitului. Trebuie să ne agățăm de fiecare oportunitate, care dacă dorim, poate fi și viața.

Pușcașu Emanuela – Irina
Clasa a IX-a F

*„Poezia nu este numai artă: ea este însăși viața, însuși sufletul artei. Fără poezie omul nu s-ar distinge de neant”
-Nichita Stănescu-*

Gravitația omului

Fii fericit tu,
Omule,
Căci în tine concurge iubirea
De-a delabrat tranșee cu nouă
viață,
Crucea-n frunte sfințită de sânge
Putrezit-a în flori albe de mireasă.
Adevăr preptoriu este dragostea de
vene

Întorcându-mi cu aproapele de
pârdalnic
Să întretăiem degetele – cuprins-
am sorțile
De la Ioan, Luca și Marcu.
Să bată Clopote!
Cheamă-mă să-ți fiu aproape
Spre altarul cu băiatul tinereților
tale

Pe lucidul voal de taine spre
nemurire:
Să fim noi ceara care se
contopește
Pentru pecetea jurământului de
înflorire.
Să bată, tot bată, că singură nu
tresare
Inima
Când se aduna omului mai
aproape-n aflarea
Împletirii de destine!

Din flori nu ne naștem, dar sfârșim
cu rădăcini

Supuși gravitației ce ne trage-n
brațele altora,
Dar lasă acum copilul să doarmă,
Nu-i mai învolbura
Tâmpilele ce-adună ape de ploi ca
străchini.
Mâine se-ndoaie poporul la porțile
dimineților
Să ierte celui fără de păcat
greșeala erezilor
Legându-i de pământ chipul cu-
nsemnătate
Cad și preoții tot mai în libertate.

Dar alaiul nu se risipește; se-
ncrâncenă
Ca marea și pornesc potopuri.
Pelerinaj mortuar de melci târăște
pașii
Celui ce-a gustat din viața fără
trup.
Greu apasă corul de sclavi, cu
plug
Să are prețuirea când despica
timpul
Dorul
În dragostea amară și durere
duioasă.
Fericit fii, tu,
Cel ce plângi umerilor altora,
Căci tu nu i-ai putut aduce
judecată când
L-ai trăit și îl trăiesc cei cu chipul
tău.

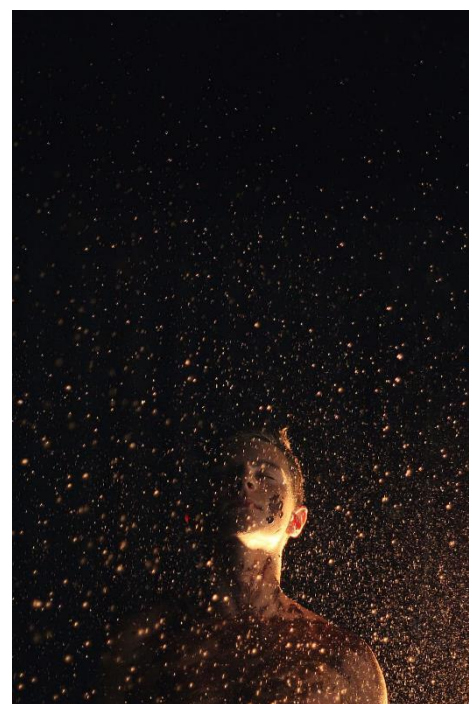
Pirtea Marcus
Clasa a X-a MI1

A fairy into the woods

I needed to get away from the
modern madness,
To leave the edifices behind in an
urbanism I couldn't handle
anymore,

So I stepped into the woods with
sorrow and sadness
To return happily at my core.
Wandered and wondered how I
could go from obsessing over love
and romance
To being worried about anything
but being adored.

For the first time in forever my
heart refuses the obedience
That an erotic relationship implies;
it has matured.
Trees seem taller than my dreams
And I never felt like such a
protégé in no one's hands
Like I do in this forest's heart and
it seems
As if I'm blessed to die here
beforehand.
As I look up, I feel surrounded by
a heavenly aura -
But it's not me, I'm not that pure
nor I am yet healed enough -
Then who are you, Aura?
Yet you don't respond, you just
giggle and laugh:
A fairy.

Nr. 2/ An școlar 2021-2022

An angel in disguise ready to
guide me through the evergreen
labyrinth.

A diary
Of all that was good since Eve and
Adam, apple with undertones of
mint.

A nymph so oblivious in her
enchanted beauty that I wouldn't
question any of her actions,
No matter if she's here to ascend
my soul
Or to simply be a disastrous
distraction.

She starts singing and I answer her
call.

She's jumping from a stone to
another,

Leaving white flames behind
every fallen wood she touches;
She's more beautiful than all of
the flowers but she doesn't bother
When they all bow to her mastery,
childishly caroling through the
thorny bushes.

The birds ended their thrill to
listen to her voice's symphony,
And I feel the most alive behind
her,

But she's only a fairy to me.
A magically distraught escapism
that leaves my eyes sore
With a pain sweeter than honey,
A feeling so priceless untouchable
with any amount of money;
A fairy into the woods, and I'm
fortunately stuck with her
Until I reach the imaginary shore

And step outside the towering
trees.
Goodbye fairy, you're certainly
one I'll miss.

Step by step I leave the fantasy
behind,
I look at the sky, it's almost night;
A rainstorm is about to unleash,
So close that I'm pinched by its
cold raindrops, what a tease -
But I need to wash away all the
worries and fears,
So I let it rain: drop by drop, tear
by tear.

Boariu Alexandru
Clasa a XII-a MI2

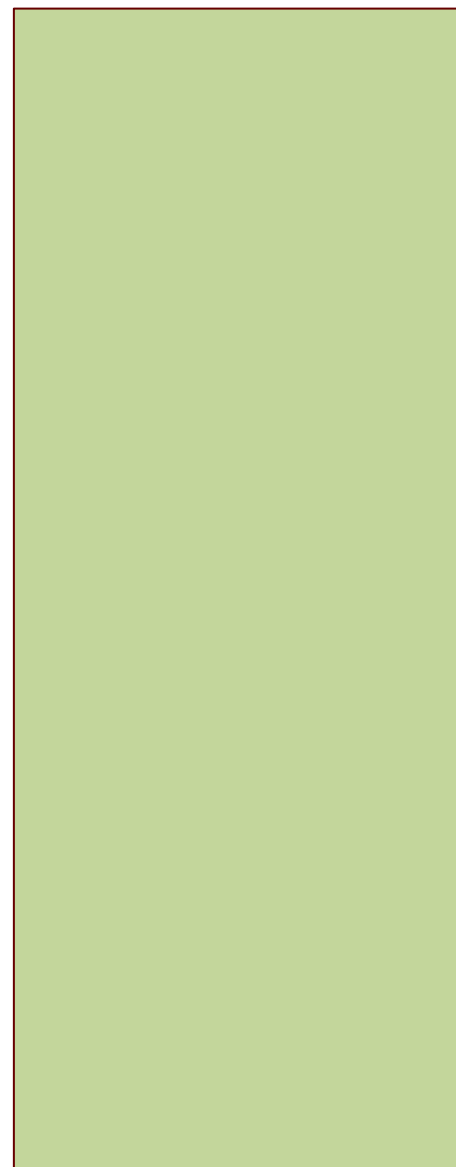

Maiglöckchen

Ich werde dir Gedichte über
Maiglöckchen schreiben.
Eine für jeden Moment in dem ich
mir wünschte,
Dass ich dich ein letztes Mal
umarme.
Ich wollte dich nicht weggehen
lassen,
Aber es war zu spät, weil du schon
gegangen bist
Und du hast mich nur mit der
Hoffnung gelassen,
Dass ich dir noch einmal sagen
kann,
Wie sehr ich dich geliebt habe
Und mit dem Wunsch, dass wir
uns bald wiedersehen.

Aber bis dann schreibe ich dir
Gedichte über Maiglöckchen.

Hengelman Carla
Clasa a XII-a MI1

*„Oare viața ne spune povești sau noi îi
spunem povești ei?”
-Gustavo Tomsich-*

Papagalul

Beduinul puse șaua pe cămilă, își luă pușca în spate, se încinse cu iataganul și încălecă, apoi pocni din degete. Era semnul cunoscut de papagal pentru a se așeza pe umărul său, încă de când era doar un pui într-o colivie ruginită, vândut fostului ienicer de o femeie cu păr roșu într-un mare bazar, în schimbul unei singure monede de argint.

Pasărea bătrână, acoperită în toate culorile curcubeului, stătea pe un suport de lemn în dreptul cortului în care locuia stăpânul ei. Auzind zgomotul făcut de degetele acestuia, papagalul stătu o clipă pe loc. Clipi de câteva ori, închizând și deschizând ochii de culoarea cuprului, apoi își luă zborul și poposi pe umărul stâng al omului, care îl mângâie ușor pe cap și îi spuse cu o voce joasă, încărcată de emoție:

–E ultima dată, Haza, e ultima dată.

Cămila o luă din loc și începură să urce încet duna la baza căreia se afla cortul. Un vânt răcoros ridica în aer fuioare de nisip. Particulele de sticlă din compoziția acestuia sclipeau în lumina astrului aflat la zenit.

Mergând pe creasta dunei, beduinul privea deșertul nesfârșit și soarele care dispărea încet la orizont. Își dădu jos de pe cap gluga largă a hainei negre pentru a simți vântul, care probabil că venea dinspre mare. Își imagină apele reci care scaldă nisipul. Cândva,

demult, înotase prin ele până la epava unei corăbii, de unde privise

răsăritul agățat de catargul pe jumătate scufundat.

Gândurile îi fugiră apoi la papagalul bătrân care stătea cuminte pe umărul său, fără să scoată niciun sunet. Își aminti în câte locuri îl însoțise. De pe corabia piraților din Marele Ocean până la Curtea sultanului de la Istanbul.

Când o cumpărase de la femeia cu păr roșu, pasărea îi încăpea în pumn. Crescuse și apoi îmbătrânise cu el. Dar în ultimii ani nu mai avusese energie, mâncase din ce în ce mai puțin și încetase să-și mai croncăne numele, Haza, care însemna „noroc” într-un dialect al arabilor. Se stingea încet alături de el, așa cum trăise alături de el...

În depărtare începu să se zărească pâlcul de copaci. Era oaza spre care se îndreptau. Papagalul scoase un sunet firav. Beduinul zâmbi și îi vorbi cu aceeași voce ca prima dată:

– Gata, Haza, gata. Nu mai e mult.

Când ajunseră la oază, se mai vedea doar o mică parte din discul

solar, de un portocaliu incandescent.

Pe malurile unei ape cristaline creșteau mai mulți curmalii înalți,

iar printre ei tufe mici, unele cu flori.

Omul descălecă cu grijă, ținând cu o mână pasărea, ca să nu se sperie. Nu legă cămila, care începu liniștită să bea apă. Se îndepărtă puțin de ea și făcu semn papagalului să se așeze pe o creangă dintr-o tufă mai viguroasă. Îl privi cu drag și îi șopti numele de câteva ori, cu lacrimi în ochi, apoi îl mângâie pentru ultima oară pe capul cu pene roșii. Luă pușca în mâini și îi spuse gătit:

– Acum o să fii liber.

Pasărea bătrână îl privi de parcă l-ar fi înțeles, iar în secunda următoare o împușcătură zgudui împrejurimile. Cămila se sperie și o luă la fugă, iar papagalul își luă zborul și se pierdu în coroana deasă a unui curmal.

Secoșan David
Clasa a X-a SS

O mulțime de oameni

Pescarul privea răsăritul soarelui pentru prima dată. Se bucura ca un copil când razele acestuia îi treceau peste obrazul roșu de emoție.

– Îți place soarele, tată? L-am instalat chiar în noaptea trecută, când erai la muncă.

Bătrânul nu răspunse. Mai văzuse soarele o dată, când era copil, dar apucase să arunce numai o privire și trebui să închidă apoi ochii de durere. De data aceasta, soarele nu îl îndepărta, ci plutea numai în marea de culori de pe monitorul numărul 6744, emițând o lumină caldă, plăcută.

Fiul pescarului îi spuse ușii să se închidă, murmurând un cod pe care numai aceasta îl putea înțelege și se așeză pe canapeaua din înlocuitor de piele, scoțând teleportorul din buzunar.

– Tată, ce ai prins astăzi? Am auzit că sunt tot mai mulți pești în oraș, se raportează din ce în ce mai multe infiltrări în serverul principal. Are mai multe căderi ca niciodată, și multe cartiere au rămas fără conexiune. Echipa mea a fost repartizată la Reparări și Rezerve din cauza asta. E un pas atât de mare înapoi! Acolo l-au angajat acum doi ani până și pe Fred, rușinea facultății. Au zis că

au nevoie de oameni mai pricepuți. Au și ei un argument bun, având în vedere că toți cei care lucrau la Reparări și Rezerve până acum erau cam de nivelul lui Fred... Totuși, aparent ei înainte nu avuseseră cam nimic altceva de făcut decât să verifice ca toate sectoarele să aibă nivelul de curent direct proporțional cu numărul de locuitori, iar acum totul este un dezastru.

Dupa ce îi dădu o scurtă comandă teleportorului, pe măsura din imitație de lemn din fața canapelei apără o mică versiune a Rondei, singură între mai multe scaune, privind pe rând la cele trei monitoare mari care o înconjurau și tastând în același timp cu o viteză uimitoare. Parcă nu observa că a răspuns la teleportorul colegului ei.

– Ronda! Mai strigă o dată fiul pescarului, crezând că fata nu îl aude. Ea se întoarse brusc, dar nu păru surprinsă, ci mai degrabă iritată pentru că a fost întreruptă.

– Ce s-a întâmplat iar, Sam? Nu vezi că lucrez?

– Voiam doar să văd dacă mai este cineva din echipă. E târziu, Ronda, imediat se închide accesul în case. Dacă nu pleci acum vei rămâne toată noaptea acolo.

– Am înțeles ideea. Acum pot să mă întorc la ceea ce făceam?

– Nu, Ron-...

Imaginea dispăru înainte ca Sam să apuce să obiecteze. Se trânti pe perna învelită în imitație de blană și închise ochii. Ceru casei un pahar cu vin, ceea ce îi atrase imediat atenția bătrânului, care până acum privise fix monitorul imens.

– Alcool real? Niciodată alcoolul real nu înseamnă o veste bună. Totuși, pot să spun că ești o

raritate: mulți mai beau acum doar băuturi cu electroliți. Unii ar spune că ești chiar preistoric.

Sam nu schiță nici măcar un zâmbet. Mereu râdea la glumele bătrânului, chiar și la cele care nu erau nici pe departe amuzante. Acum însă sorbea dus pe gânduri din vinul roșu, lipsit de spumă.

– Să știi că azi n-am prins niciunul, răspunse pescarul într-un sfârșit, cu privirea în podea. Toată bucuria cauzată de revederea plăcută a soarelui dispăruse de pe fața sa îmbătrânită.

...

Deodată, casa începu să emită o lumină puternică, roșie intens, din toți pereții; de afară se auzeau alarme ce vesteau pericolul: trebuiau să evacueze sectorul. Sam împachetă în grabă câteva lucruri și își luă tatăl de mână, fugind afară. Precum era de așteptat, mașina nu pornea. Doar totul era conectat.

Fără a-i da drumul pentru o clipă pescarului, tânărul fugi până la Ultimul Turn, cea mai înaltă clădire din sectorul 26 și singura care nu era conectată la rețea. Intră în liftul care, în ciuda vârstei, urca cu o viteză foarte mare, și ajunse la ultimul etaj, de unde ieși pe terasa de pe acoperiș.

Pe străzi era o panică generală: mii de oameni, mici precum niște insecte, fugeau în toate părțile, fără nicio logică, fără nicio coordonare, ciocnindu-se grupuri, călcându-se în picioare, țipând unii la alții încât se auzea până și de pe acoperișul Ultimului Turn. În depărtare, dinspre granița cu sectorul 25 se vedea clară și orbitoare cauza acestei agitații generale: o mare de flăcări asemenea celei de pe

Nr. 2/ An școlar 2021-2022

monitorul numărul 6744, dar mult mai vie și mai periculoasă.

Decis cu privire la direcția în care trebuie să alerge, Sam începu din nou să își tragă de mână tatăl. Ajuns în stradă, alergă în direcția graniței cu sectorul 27, dar se lovi de o mulțime confuză de oameni de toate vârstele. Își dădu seama că doar tatăl lui s-ar putea strecura printre ei, fiind mai scund și mai subțire.

– Am întâlnit niște colegi pe care ar trebui să îi orientez, minți el. Ia tu bagajul și ne întâlnim la graniță, lângă vama 334.

Nu fără tragere de inimă, bătrânul îi luă bagajul din mână și plecă, mai mult obligat de mulțime decât din propria sa voință. Tânărul îi repetă numărul vamei care știa el că este cea mai apropiată. Măinile îi tremurau. Știa că nu poate trece de acest zid de oameni care își pierduseră cu totul rațiunea. Din cauza corpului său era imposibil să se poată strecura prin mulțime. Nu știa unde sunt colegii săi, dar măcar

Ronda era în siguranță, fiindcă biroul lor se afla în sectorul 27. Nu ar fi putut ajunge atât de departe până acum. Înalt fiind, apucă să își vadă tatăl îndreptându-se singur spre graniță înainte de a se împiedica de ceva tare. Căzu.

Mulțimea, în graba ei de a fugi în direcții opuse, nu se întreba ce este acel obiect moale pe care călca nestingherită. După câteva ore, mulțimea se răsfrase, iar obiectul moale deschise ochii. Flăcările se apropiau de obiect, devorând totul în cale. Se auzeau doar murmurul lor și vocile unor pompieri depășiți de situație.

Neputincios, obiectul tremura la vederea focului multicolor. "Ce frumos", șoptea, dar pe obrazul său se citea o dezamăgire profundă.

Cîrjea Ana

Clasa a X-a MI2

*„Oare viața ne spune povești sau noi îi
spunem povești ei?”
-Gustavo Tomsich-*

De veghe în lanul de secară -J.D. Salinger-

Personaje:

Holden
Profesor
Sally
Prostituata
Pheobe
Șofer de taxi

Scena debut – Holden

Descriere:

Prim-plan: lift gol
Holden intră în lift
Câteva secunde așteaptă să se închidă ușile

Oftează
Se închid ușile
Ding
Apare titlul pe ecran

V: Am învățat că viața e un joc. Un joc care se cade să-l joci după regulile lui.

Scena I – Holden

Descriere:

Holden pe o colină. (Locație: colina de la Herneacova)

V: Ceea ce mă impresionează cu adevărat este o carte care, după ce ai terminat-o de citit, te face să-ți dorești ca autorul ei să fi fost un minunat prieten de-al tău, pe care să-l fi putut suna oricând îți doreai. Acest lucru nu se întâmplă prea des, totuși.

Scena II – Holden

Cadre fugitive cu Holden din tren

Scena III – Holden și șoferul de taxi

H: Auzi, ai drum vreodată pe lângă iazul din Central Park?
Ș: Pe lângă ce?
H: (pe același ton) Rațele din Central Park, mai sunt acolo?
V: Sper că mai sunt acolo... (pauză) ...e iarnă. Normal că nu mai sunt acolo.
Ș: Peștii sigur nu pleacă nicăieri. Stau fix acolo unde sunt.

Scena IV – Holden și prostituata

P: (șoptit, prim-plan la ureche) Stai fix acolo unde ești.
vine asupra lui Holden
(pe scaun, Holden își dă capul pe spate/underwater effect)
V: ...fix acolo unde ești. Are pielea rece. Miroase a tutun și a lămâie. Au mai fost mulți pe scaunul ăsta înaintea mea; la fel de tulburați, de înfometați, de imaturi. Nu e un record personal.
(headblue + bătaie de inimă)
Scenă în lift, doar Holden, coboară,
ding
V: Nu i-am spus mulțumesc sau ceva. Mă bucur că n-am făcut-o. (Iese din cadru) Mă bucur că n-am făcut-o.

Scena V – Holden și Sally

Concept cadru: juxtapunere
Semicadru Holden
Semicadru Sally

Voiceover: Nimic nu mai e cum a fost
S: Dacă cineva prinde pe cineva venind prin secară.
H: Dacă cineva prinde pe cineva venind prin secară...

Scena VII – Holden și Pheobe

!! Fragmentată în cadre independente !!

Cadru 1

Holden intră brusc în cameră. Trânțește ușa.
V: Pheobe e așa cum o știam.

Cadru 2 (după un amalgam de scene, cut la sunet)

Pheobe: Tati o să te omoare! (Râzând, își dă cu perna peste față)

Cadru 3

Pheobe (foarte dramatică) : De ce ai făcut asta? (Parte din voiceover?)

Cadru 4

în centru/Unirii
+cadre singulare: mâini diferite care vor să îi ia șapca lui Holden
Pheobe încearcă să îi ridice șapca. Apoi, Holden i-o dă de bună voie.

Ilieș Antonia
Clasa a XII-a F,

Traleş Marta
Clasa a XII-a MI2

Portretul familiei Bonavich, văzut din ochii detectivului angajat să rezolve crima capului familiei. La suprafață dinastia perfectă, însă

adânc brăzdată de secrete ce nu

pot ieși la suprafață și împânzită de alianțe fragile. Șapte suspecți, prea puține alibiuri și o armă a crimei care nu a fost găsită. Pe măsură ce investigația se apropie de adevăr,

tensiunile în casă cresc, vina e aruncată în toate părțile, măștile sunt dizolvate, pereții se transforma ușor ușor în sticlă - tot ce rămâne e adevărul. Murdar și grotesc, apare un nou portret de familie, pătat de moștenirea lui Albert Bonavich.

Un spectacol cu:

Voicu Dumitras
Ana Szechely
Alexandru Boariu
Tijana Ștețco
Tatiana Lazăr
Antonia Ilieș
Maya Morun
Vic Fira

Data și ora: 3 mai, ora 18:00
Durată: 55 min

<https://bilet.ro/eveniment/sts-portretul-familiei-bonavich-9687-30369>

Colectivul de redacție:

Profesori:

Director, prof. Violeta- Estrella Bontilă

Director, prof. Simona Stoia

Prof. Claudia-Ileana Spineanu

Prof. Tihomir Milin

Prof. Ileana Crașovan

Design copertă: Prof. Sorin Scurtulescu și Informatician Marius Inășel

Elevi:

Ana-Gabriela Cîrjea, clasa a X-a MI2

Carla Barna, clasa a XII-a F

Miruna-Teodora Spineanu, clasa a XII-a MI1

Carla Hengelman, clasa a XII-a MI1

Marta Traleş, clasa a XII-a MI2

Denisa Cepoiu, clasa a XII-a MI2

Mara Bulzan, clasa a XII-a MI2

Alexandru Boariu, clasa a XII-a MI2

Karina David, clasa a XII-a MI2